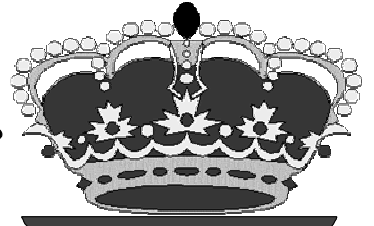

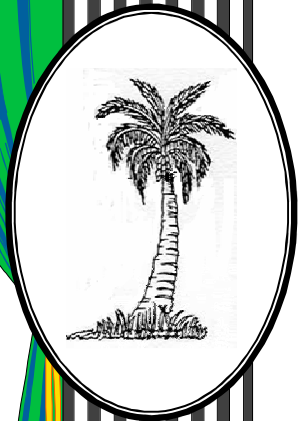
תלמוד תורה "יטב לב" דרבינו יואל

מסאטמאר

נתיסדה ע"י כ"ק מרן רביה"ק בעל דברי יואל זי"ע
בהמשכת כ"ק מרן רביה"ק בעל ברך משה זי"ע - בגשיאות כ"ק מרן רבינו שליט"א
בעיה"ק ירושלים תובב"א

בעזהשי"ת

כתה ג'

המלמד: הר"ר יואל יאקאב הי"ו

© כל הזכויות שמורות

סוכות

אין הויף פון צדיקים

מדה פנגד מדה

הרה"ק רבי יענק'עלע פון פשעווארסק זצ"ל האט דערציילט אז דער הייליגער בארדיטשוב'ער זי"ע האט געהאט אסאך געסט אין די סכה, אלע סארט צובראכענע מענטשן, ביז דאס שטופעניש אין זיין סכה איז געווען זייער גרויס, און פונדעסטוועגן האט ער קיינעם נישט ארויסגעשיקט.

ווי באקאנט פלעגט דער הייליגער בארדיטשוב'ער זוכן אלעמאל צו מליץ טוב זיין אויף אידישע קינדער האט ער דעמאלטס געזאגט, אז ווען משיח וועט קומען, ווען ער וועט אריינגיין אין די סכה פון אורו של לויתן, וועט מען אים וועלן ארויסשיקן, וועט ער דעמאלטס ענטפערן אז אויף דער וועלט האט ער אויך געהאט אלע סארט געסט אין זיין סכה און ער האט קיינעם נישט ארויסגעשיקט, וועגן דעם זאל דער באשעפער זיך פירן מיט אים "מדה פנגד מדה" און ער זאל אים אויך נישט ארויסווארפן פון די סכה.

איבער געבעטן דעם קדושת יו"ט זי"ע

דער הייליגער דברי חיים פון צאנז זי"ע פלעגט די צווייטע נאכט פון סכות ביי די אושפיזא פון יצחק אבינו זיך פירן צו אויפרעגן.

איינמאל ווען דער הייליגער צאנז'ער רב זי"ע איז אריינגעקומען צום טיש, און אנגעהויבן צו זוכן אויף וואס זיך צו אויפֿרעגן, ס'איז אָבער אַלעס געווען מסדר ביים טיש, און דער דברי חיים האט נישט געהאט אויף וואס זיך צו אויפֿרעגן, זיין זון הרה"ק רבי ברוך פון גארליץ זצ"ל וויסנדיג דעם ענין זיך צו רעגן, האט ער זיך געשטעלט נעבן די בענקל פון זיין הייליגן טאטן, און דער הייליגער קדושת יו"ט איז אויך געשטאנען אונטערן בענקל, ווען דער צאנז'ער רב האט אנגעגאסן די בעכער צו מאכן קידוש, האט דער גארליץ'ער רב געגעבן א שטופ דעם קדושת יו"ט, און דורך דעם האט זיך געגעבן א שטופ די האנט פון הייליגן צאנז'ער און עס האט אראפ געטראפט וויין אויף זיין נייע בעקיטשע, דער דברי חיים האט זיך אנגעהויבן צו רעגן און שרייען אויפן קול: "מען וועט דארפן באצאלן ביז די לעצטע פֿרוטה".

אָבער אינמיטן די סעודה, האט דער דברי חיים צוגערופן דעם קדושת יו"ט, (וואס האט געהייסן רבי חנניא יו"ט ליפא) און אים געזאגט, "ליפא'לע מיין ליפא'לע, מיר האבן לייב ערליכע אידן", און ער האט אים דעמאלטס געזעצט אויפן שטול וואס איז געווען צוגעגרייט פאר די אושפיזין, (אזוי ווי עס איז געווען די מנהג אין צאנז צו צוגרייטן א בענקל פאר די אושפיזין).

געפאסט אין סכּות

רביה"ק בעל דברי יואל זי"ע האט אמאל דערציילט, אז איינמאל אין א סכּות האט דריי טעג אין איין צו גערעגנט, און

דער הייליגער שר שלום פון בעלז זי"ע האט נישט געוואלט עסן
חוץ לסכה, און אויך אין די סכה האט ער נישט געוואלט עסן
ווייל מען הייסט דאך אן הדייט (אויב מען עסט ווען עס רעגנט), האט ער
דעריבער אינגאנצן נישט געגעסן און נישט געשלאפן במשך די
גאנצע דריי טעג.

די שֹׁכֵר פֶּאָר'ן בּוֹיָען די מְסִירוֹת נֶפֶשׁ'דִיגֶע סִכָּה

דער הייליגער שינאווער רב זי"ע, האט אמאל דערציילט,
אז אין איינע פון די דערפלעך האט געוואוינט א גרויסער
ארימאן, ערב סכות האט ער געדארפט מאכן זיין סכה און ער
האט נישט געהאט קיין געלט, איז ער געגאנגען מיט זיין ווייב
אין שטאט, און אליין אראפגעריסן בלעטער פון בוים אויף
סכה.

ווען עס איז געווארן שפעט נאכמיטאג און זיי האבן מורא
געהאט אז זיי וועלן מחלל יו"ט זיין, האבן זיי אריינגעלייגט די
סכה צווישן די ציינער אין מויל, און זיי האבן זיך אנגעמאכט
מכות און פצעים און זייער מויל.

עס איז געווארן פון דעם א גרויסע רעש אין הימל און עס
איז ארויס א פסק, אז אברהם אבינו, דער ערשטער פון די
אושפיזין זאל אראפגיין אין די סכה פון דעם ארימאן, און ער
זאל זיך באווייזן פאר אים.

די ערשטע נאכט סכות זעהט דער ארימאן ווי עס שטייט
א מענטש ביי אים אין די סכה, האט ער געטראכט אז ער איז

א אַרימאן וואס וויל עסן די סעדות יו"ט, זאגט ער אים: איך בין אויך אן ארימאן און איך האב נישט גארנישט, איך וואלט דיר געגעבן אן עצה צו גיין צום עשר וואס וואוינט קעגן מיר און דארט וועסטו זיכער האבן צו עסן.

האט אים דער מענטש געענטפערט: "איך בין נישט געקומען עסן ביי דיר, און נישט נעמען פון דיר גארנישט, און דער מענטש האט ווייטער געזאגט: "איך בין אברהם אבינו" איך בין נאר געקומען אין דיין סכה זאלסט זעהן מיין פנים, און די שכל וואס דו האסט מקים געווען מצות סכה מיט מסירות נפש און מיט יסורים", און גלייך נאך די ווערטער איז דער מענטש געלפן געווארן.

אפגעהיטן פון א שטרויכלונג

אין יאר סכות תשל"ו, אין איינע פון די נעכט ווען דער הייליגער רבי דער דברי יואל זי"ע איז אריין געקומען אין די סכה צו פירן די הייליגע טיש, (ווי ער פלעגט פירן טיש יעדן נאכט סכות) ווען דער רבי האט זיך געוואשן צום עסן איז פלוצלונג אראפגעפאלן א פלאש שמן פונעם דאך, די מענטשן וואס זענען דארט געווען האבן געמיינט אז קינדער דרייען זיך אויפן דאך.

זענען זיי ארויסגעגאנגען אינדרויסן צו הייסן די קינדער אראפגיין פון דאך, האבן זיי באמערקט אז וויבאלד ס'איז געווען א רעגן, איז די שלאק געווען אראפגעלייגט, (א שלאק מאכט מען און חוץ לארץ ווי עס קען זייער אסאך מאל רעגענען סכות, דאס מאכט מען אז אויב עס רעגנט זאל מען קענען צודעקן די סכה) און מען האט פארגעסן עס אויפצוהייבן, אזוי איז דער רבי געראטעוועט געווארן פון א שטרויכלונג.

דער אויפערשטער גיבט אכטונג אויף צדיקים

כ"ק מרו רבינו שליט"א האט דערציילט: ביי די ערשטע וועלט מלחמה ווען דער הייליגער עצי חיים זי"ע איז אנטלאפן פון שטאט סיגוט, האט ער זיך געטראפן ערב סכות אין א שטאט מיטן גרויסן צדיק דער קרו לודוד זצ"ל, האבן זיי אנגעהויבן צו רעדן וועגן א סכה, מען איז געגאנגען זוכן א סכה, ביז מען האט געטראפן א אידישע שטוב מיט א סכה, די צוויי צדיקים האבן זיך זייער געפריידט צו קענען מקים זיין די מצוה פון סכה.

אבער ווען זיי זענען אריינגעקומען אין די סכה, האט מען געזעהן אויפן עצי חיים'ס פנים אז ער איז נישט צופרידן, דער קרו לודוד האט דאס גלייך באמערקט, האט ער געפרעגט דעם עצי חיים וואס איז געשעהן אז ער איז נישט צופרידן, האט דער עצי חיים געענטפערט איך שפיר אז די סכה איז נישט גענוג אויסגעהאלטן לויט ווי די הלכה איז.

האט מען אריינגערופן דעם בעל הבית, און מען האט אים אויסגעפרעגט ווי אזוי ער האט געבויעט די סכה, האט ער געענטפערט אז קדם האט ער געבויעט די סכה, און נאכדעם די ווענט, (און די הלכה איז אז קדם דארף מען בויען די ווענט נאכדעם ארויפלייגן די סכה).

א (נישט) פשר'ע אטרונג

צו הרה"ק רבי יחזקאל פון שינאווע זי"ע איז אמאל אריינגעקומען ערב סכות איינער פון זיינע נאנטע ידידים און ער האט זיך גרויס געהאלטן פאר אים אז ער האט א ספעציעלע מהודר'דיגע אטרונג.

דער שינאווער רב האט אים באלד געהייסן אז ער זאל
ברענגען דעם אתרוג, און אנטקעגן זיינע אויגן האט ער
ארויסגעצויגן דעם פיטום פון די אתרוג און אים געוויזן אז עס
איז אנגעהאלטן מיט א נאדל.

ווען יענער האט אים געפרעגט וויאזוי ער האט געוואוסט,
האט אים דער שינאווער רב געענטפערט: איך האב
פארשטאנען אז עס קען נישט זיין אז מ'האלט זיך גרויס מיט א
כשר'ע אתרוג "ווייל אתרוג איז דאך ראשי תבות א'ל ת'ביאני
ר'גל ג'אזה, (עס זאל דיד נישט דערהויבן דיין הארץ מיט גאזה).

פארברענט'ס מיר נישט די ספה

דער רבי ר' זושא זי"ע, איז אמאל איינגעשטאנען אויף
ספות ביי הרה"ק רבי ייבי פון אוסטראה זי"ע, און ביי די סעדה
זענען די צוויי צדיקים געזעסן אין ספה צוזאמען. ווען עס איז
געקומען די צייט פון גיין שלאפן האט מען געוואלט צוגרייטן א
בעט פאר'ן רבי'ן רבי זושא זי"ע, האט רבי זושא געזאגט: "ניין,
איך וויל שלאפן דוקא אויף די ערד אין די הייליגע ספה".

האט מען געזאגט פאר רבי זושא אז עס איז זייער קאלט
און מען קען זיך פארקילן, אבער רבי זושא האט דוקא געוואלט
שלאפן אויף דער ערד. האט זיך רבי ייבי אריינגעלייגט אין בעט
מיט א ווארעמע דאכענע און רבי זושא האט זיך געלייגט אויף
דער ערד.

ליגנדיג אויף דער ערד, האט רבי זושא אנגעהויבן צו זאגן:
"פאר זושא איז קאלט!" דעמאלטס ווען ער האט דאס געזאגט
איז געווארן אביסל ווארימער אין די ספה, האט רבי זושא

געזאגט נאכאמאל: "פאר זושא איז קאלט!" איז געווארן נאך ווארעמער אין די ספה, אזוי אז רבי ייבי האט שוין געדארפט אראפנעמען די דאכענע פון זיך ווייל עס איז שוין געווארן זייער הייס אין די ספה, האט ר' זושא געזאגט נאכאמאל: "פאר זושא איז קאלט!" איז געווארן אזוי הייס אין די ספה אז מען האט שוין מער נישט געקענט אויסהאלטן.

האט זיך רבי ייבי אנגערופן צו רבי זושא: "איר ווילט מיר אינגאנצן פארברענען די ספה?" דעמאלטס איז ר' זושא שטיל געווארן, און האט אויפגעהערט צו זאגן אז פאר זושא איז קאלט.

געטוישט אן אתרוג אויף א פערד

הרה"ק רבי מרדכי פון נעשכין זי"ע, האט זיין גאנץ לעבן געלעבט זייער ארעם, א גאנצע וואך פלעגט ער עסן נאר ברויט מיט זאלץ, און שבת האט ער געגעסן אביסל פיש צו דעם. אבער א גאנץ יאר האט ער טראץ זיין ארימקייט אוועק געלייגט א יעדע פרוטה כדי ער זאל קענען קויפן א שיינעם אתרוג אויף סכות.

איין יאר איז דער צדיק געפארן אין די שטאט ברודא צו קויפן א שיינעם אתרוג, און ער האט מיטגענומען מיט זיך א סכום פון 10 רובל, וואס ער האט אוועק געלייגט במשך די גאנצע יאר.

גייענדיג אויפן וועג, האט דער צדיק באמערקט ווי עס זיצט אן איד וואס וויינט ביטערליך, איז דער צדיק צוגעגאנגען צו אים און געפרעגט מיט וואס ער קען אים העלפן, האט דער

איד אָנגעהויבן צו דערציילן און געזאגט: "איך בין א וואסער טרעגער איבערן גאנצן יאר, איך האב געפארנט א פערד און וואגן צו קענען שלעפן די פיל עמערס וואסער צו פארקויפן פאר אידן אויף יו"ט. יעצט אבער, גייענדיג אויפן וועג, איז די פערד פלוצלינג געשטארבן, און דא האלט מען יעצט פאר יו"ט און איך האב נישט מיט וואס צו שפייזן מיין ווייב און קינדער".

דער צדיק האט נישט קיין סאך געטראכט, ער האט ארויסגענומען פון זיין טאש די גאנצע 10 רובל (וואס ער האט אוועקגעלייגט א גאנץ יאר פאר די אַתרוג) און עס געגעבן פאר דעם איד, כדי ער זאל קענען קויפן מיט דעם א נייעם פערד.

דער צדיק פון נעשכז איז צוריק אהיים געפארן מיט לידיגע הענט און געלט און אן אַתרוג. אהיימקומענדיג, האט זיך דער צדיק אנגערופן פאר זיינע נאנטע מיט גרויס פרייד: "געלויבט איז דער באשעפער וואס האט מיר געגעבן דאס יאר א "פרי עץ הדר", א הדר שבהידורים, און דאס יאר, וועלן אלע אידן פון נעשכז מאכן א ברכה אויף אן אַתרוג, און איך וועלן מאכן א ברכה אויף די פערד".

אלעס מקבל געווען באהבה

דער הייליגער רבי ר' מיכל פון זלאטשוב זי"ע, האט געהאט ביי זיך טייערע תפלין, א ירושה פון זיין הייליגן טאטן ר' יצחק דראהביטש'ער זי"ע. די תפלין איז געווען די טייערסטע זאך ביי אים, אסאך חסידים רייכע מענטשן, האבן דאס געוואלט אפקויפן אבער ער האט קיינמאל נישט געוואלט דאס פארקויפן.

זיין רעפעצין האט אים זייער אסאך מאל געבעטן ער זאל דאס פארקויפן, ער זאל האבן עפעס ברויט פאר די קינדער, (ווייל

ער איז געווען זייער אַ גרויסער אַרימאן און עס איז נישט געווען ברויט צו עסן פאר זיינע קינדער.
אַבער ער האט דאס קיינמאל נישט געוואלט פארקויפן.

איין יאר האט זיך געמאכט, אז עס איז נישט געווען צו באקומען אַתרוגים אין זיין גאנצן געגנט, עס איז שוין געווען עטליכע טעג פאר סכּוּת און אין זלאַטשוב איז נאך קיין אַתרוג נישטא. פלוצלונג איז אַנגעקומען אן איד צו ר' מיכעלע, מיט אַ שיינעם טייערן אַתרוג, ר' מיכעלע האט נישט קיין סאך געטראכט, ער האט פארקויפט די טייערע תפּלין און מיט די געלט האט ער געקויפט דעם אַתרוג. דער הייליגער צדיק איז גלייך אַהיים געלאפן דערפרייען די רעבעצין און איר פארציילן אז ער האט שוין אן אַתרוג.

אַבער זיין רעבעצין, אַנשטאט זיך צו פרייען מיט אים, האט זי אויסגעשריגן: "דיינע קינדער הונגערן נאך אַ שטיקל ברויט, האסטו קיינמאל נישט געוואלט פארקויפן די תפּלין, און יעצט, פאר אַ אַתרוג האסטו גלייך פארקויפט די תפּלין?"

אינמיטן די כּעס איז די אַתרוג אַראפּגעפאלן און עס איז פסוּל געווארן, האט זיך ר' מיכעלע גארנישט וויסנדיג געמאכט, נאר ער האט אויסגערופן: "הייליגער טאטע אין הימל, די תפּלין האב איד שוין נישט, אן אַתרוג אויף סכּוּת האב איד שוין אויך נישט, זאל איד ח"ו זיך אויפֿרעגן חלילה! איד בין אלעס מקבּל באַהבּה".

די ערשטע נאכט סכּוּת האט זיך זיין הייליגער טאטע ר' יצחק פון דראַהביטש באוויזן פאר אים אין חלום און געזאגט: "מיין קינד, די לעצטע זאך אז דו האסט נישט מקפיד געווען האט דאס אין הימל געמאכט אַ גרויסן רשם פון דעם וואס דו האסט פארקויפט די תפּלין פאר די אַתרוג.

צום פארשפרייטונג פון די
שרעקליכע מחלה.

אבער ביים צדיק רבי
מרדכי'לע נדבורנא'ער איז אלעס
געווען פונקט ווי יעדעס יאר, ביי
אים האט מען אינגאנצן זיך נישט
וויסנדיג געמאכט פון דעם נייעם
באפעל.

יונגעלייט און בחורים זענען
געשטאנען און געקלאפט די
ברעטער פון די גרויסע ספּה פאר'ן
רבי'ן רבי מרדכי'לע, און זיך
גארנישט גערעכנט מיט די גזירה,
ווייל אזוי האט דער רבי באפוילן,
נישט זיך צו רעכענען מיט די גזירה
פונעם ריכטער.

עס האט אבער נישט לאנג
געווען ווען די ספּה איז שוין
אויפגעשטעלט,
איז געקומען צו לויפן א שליח

עס איז ערב ספות אין די
שטאט נדבורנא, איין לויפן ארום
און זוכן זיך צו באזארגן מיט
שיינע ד' מינים לכבוד יום טוב,
אבער אויף זייערע פנימ'ער זעהט
מען נישט די שטענדיגע שמחה
פון די צוגרייטונגען פון יעדן יאר
צום הייליגן יום טוב ספות.

דאס יאר זענען די געפילן פון
די נדבורנא'ער איין געווען
אנדערש ווי יעדעס יאר, א נייע
גזירה איז ארויס געקומען פון דעם
שטאט'ישן ריכטער, וועלכער איז
געווען א גרויסער רשע, דער רשע
האט ארויס געגעבן א גזירה און
געזאגט "אז קיינער טאר נישט
אויפשטעלן קיין ספּה דעם יו"ט",
ער האט געזאגט אז די ספּה איז
וועגן א אנשטעקיגע מחלה וואס
דרייט זיך ארום אין שטאט, און די
בלעטער פון די ספּה, זענען נישט
גענוג ריין, און קענען צוהעלפן

פונעם ריכטער, און געהייסן אז מען זאל שוין צונעמען די סכּה, ווייל עס איז קעגן די באפעל וואס דער ריכטער האט ארויסגעגעבן.

דער רבי איז אבער נישט געווארן דערשראקן, און ער האט געענטפערט פאר'ן שליח רואיג אבער מיט א פעסטע שטימע: "איך האב אויפגעשטעלט די סכּה פּדי עס זאל שטיין, און נישט אז איך זאל עס דארפן צונעמען".

דער ריכטער איז געווארן שטארק אויפגערעגט הערנדיג דעם רבינ'ס תשובה, און האט אים געלאזט שנעל רופן צו זיך, אבער דער רבי ר' מרדכי'לע האט זיך פון דעם וואס ער האט אים גערופן אויך נישט וויסנדיג געמאכט און איז נישט געגאנגען, און ער האט אים געשיקט זאגן: "ס'איז ערב יו"ט ביי מיר און איך האב נישט קיין צייט אויף אזעלכע נארישקייטן".

דער ריכטער איז געווארן נאך מער אויפגערעגט, און האט באשלאסן נישט צו קוקן אויף זיין אייגענעם פּבּוד, און איז אליין אריבער צום רבי'ן, הערן

פארוואס ער פאלגט נישט אויס זיין באפעל, אריינקומענדיג צום רבי'ן, האט דער ריכטער גלייך אנגעהויבן צו רעדן שטרענג צום רבי'ן, און האט אים געסטראשעט אז ער וועט באקומען גאר א הארבן שטראף אויב ער וועט נישט אויספירן זיין באפעל, און גלייך צונעמען די סכּה, דער רבי איז אבער ווייטער געשטאנען רואיג און נישט געווארן דערשראקן, ענטפערנדיג ווייטער דעם זעלבן ענטפער וואס ער האט געענטפערט פאר'ן שליח, "איך האב אויפגעשטעלט די סכּה פּדי עס זאל בלייבן שטיין גאנץ יו"ט אזוי ווי דער באשעפער האט אונז באפוילן, און נישט אז איך זאל עס דארפן צווארפן".

ווען דער רבי האט געזעהן אז דער ריכטער איז שוין מורא'דיג אויפגערעגט, און ער האט טאקע געטאן א ווילדע שריט, האט ער צוגעגעבן און געזאגט פאר'ן ריכטער, "וויסן זאלט איר, אז דער צדיק רבי מאיר פרימישלאנער זצ"ל, איז געווען מ״ן פעטער", רופט זיך אן דער ריכטער: "וואס גייט מיר אן ווער דיין פעטער איז געווען אדער ווער דיין זיידע איז

געווען? דו זאלסט שוין צווארפן
די סכה.

”אויב אזוי, זאגט דער רבי אז
דער נאמען פון מיין פעטער
דערמאנט איך גארנישט, הערט
אויס אביסל מיט געדולד די
מעשה וואס איך וועל איך
דערציילן, הערנדיג די רואיגע
ווערטער פונעם רבי׳ן, האט זיך
דער ריכטער אביסל בארואיגט,
און ער איז שוין געווארן נייגעריג
צו הערן די מעשה.

און דער רבי האט אנגעהויבן
צו דערציילן:

אמאל איז געווען א
גרויסער גלח, וועלכער האט
געהאט צען זון, אלע זענען
געווען געזונטע שטארקע און
הויכע, א שיינע גארטן האט
דער גלח געהאט ארום זיין
שטוב, וואו עס זענען געוואקסן
שיינע ביימער, מיט הערליכע
גוטע פירות, איינמאל איז
איינגעפאלן דעם גלח, צו
אויפאקערן אלע ביימער, און
אנשטאט די הויכע ביימער,
וועט ער איינפלאנצן שיינע
בלומען, און מיט דעם וועט ער
פארשענערן דעם גארטן.

ער האט טאקע אויסגעריסן
אלע ביימער, און אנשטאט זיי
האט ער איינגעפלאנצט שיינע
הערליכע בלומען, אבער דא האט
אנגעהויבן צו פאסירן מיטן גלח
איין אומגליק נאכן צווייטן, גלייך
ווי ער האט אויסגעריסן די
ביימער, זענען זיינע זון, איינער
נאכן צווייטן קראנק געווארן, און
ביז א קורצע צייט זענען ניין פון
זיינע קינדער אויסגעשטארבן
ל״ע, ביז עס איז געקומען די רייע
אויף זיין לעצטן קינד.

דער יונגסטער קינד איז אויך
קראנק געווארן, דער גלח איז
שוין דעמאלטס געווען גאר
שטארק צובראכן און
פארביטערט, און ווען ער האט
דערזען אז זיין לעצטער זון האלט
שוין אויף ביים שטארבן, האט ער
עס שוין נישט געקענט
אויסהאלטן, ער האט גערופן צו
זיין קראנקע בעט גרויסע
דאקטוירים, אז זיי זאלן טאן
אלעס וואס זיי קענען צו
ראטעווען זיין לעצטן זון, אויך
האט ער גערופן אלע פארשידענע
בשוף-מאכער, אבער דאס האט
אויך גארנישט געהאלפן, זיין זון
איז געלעגן קראנק און געהאלטן
ביים שטארבן.

אזוי ווי דער גלח האט
געהאט עטליכע אידישע
באקאנטע האט ער זיך אויך
באקלאגט פאר זיי, און געפֿרעגט
אפֿשר האבן זיי עפעס אן עצה, זיי
האבן אים נישט געקענט העלפֿן,
אבער זיי האבן אים נאר אזוי פיל
געזאגט, אז ווען זיי האבן חלילה
אזעלכע פֿראבלעמען, ווענדן זיי
זיך צום גרויסן רבי'ן ר' מאיר
פֿרימישלאנער, און ער מיט זיינע
הייליגע תפלות באנווייזט ער
פארשידענע מופתים.

אזוי ווי דער גלח האט דאס
דערהערט, איז אים איינגעפאלן
אז ער זאל זיך אויך ווענדן צום
פֿרימישלאנער רבי'ן, ער איז
טאקע נישט קיין איד, און גלייבט
נישט אין די אלע מעשיות, אבער
אז מען איז אין אזא שטארקע
צרה, כאפט מען זיך אן אין
אלעם, און ער האט באשלאסן
אליין צו פאר'ן קיין פֿרימישלאן,
אפֿשר וועט דער רבי ראטעווען
זיין לעצטן זון מיט זיין הייליגן
בח.

ווען ער איז אנגעקומען צום
צדיק, האט ער אויסגעגאסן זיין
ביטער הארץ פאר אים, און
געזאגט אז דאס איז זיין לעצטער

זון, און אויב דער זון וועט אויך
שטארבן איז ער א פארלוירענער.

דער רבי רבי מאיר'ל האט
אויסגעהערט זיין ביטערע
פאסירונג, און האט פארמאכט
זיינע הייליגע אויגן, און האט זיך
פארטראכט עטליכע מינוט,
דערנאך האט ער געזאגט צום
גלח: "א שיינעם גארטן האסטו
געהאט, מיט שיינע גוטע ביימער,
אבער דיר האט זיך פארגלוסט
אפאר בלומען, און צוליב דעם
האסטו אויסגעריסן די ביימער,
אויף דעם ארויף האט דער
באשעפער אויסגעריסן זיינע
ביימער, ווייל עס שטייט אין די
הייליגע תורה "כי האדם עץ
השדה", און די תורה לאסט אונז
נישט אויסצורייסן ביימער וואס
געבן ארויס פרוכט, אבער אזוי ווי
דו ביסט אהער געקומען, און דו
ביסט שוין אפגעקומען אזא
הארבע שטראף, וועל איך דיר
צוזאגן אז דיין לעצטער זון וועט
בלייבן לעבן, אבער איך בעט דיר,
אז פון היינט אן און ווייטער,
זאלסטו זעהן צו טאן טובות פאר
אידישע קינדער".

דעמאלטס האט דער צדיק
רבי מאיר פון פרימישלאן געבעטן

פון הימל אז מען זאל לאזן לעבן
דעם לעצטן זון, אז ס'זאל
געהייליגט ווערן דעם
באשעפער'ס נאמען אויף דער
וועלט, און מען זאל זען אז דער
באשעפער פירט די וועלט, און די
ברכה פונעם צדיק איז טאקע
מקיים געווארן, און דער קינד איז
געבליבן לעבן.

און אצינד, האט רבי
מרדכי'לע נדבורנא'ער זיך
געוואנדן צום ריכטער "וויסן
זאלסטו אז דו ביסט דער צענטער
זון פונעם גלח", וועלכער איז
געבליבן לעבן א דאנק די ברכה
פון מיין פעטער, האט זיך רבי
מרדכי'לע פון נדבורנא אנגערופן:
פרעג איך אייך, אזוי צאלט איר
צוריק פאר די טובה וואס מיין
פעטער האט מיט אייך געטאן, אז

ער האט אייך געראטעוועט פון א
זיכערן טויט.

הערנדיג די ווערטער איז
דער ריכטער געווארן גאר
שטארק גערירט, ער איז געפאלן
צו די פיס פונעם רבין, און
געזאגט: "אלעס וואס איר האט
דערציילט איז טאקע אמת, פאר
מיר אליין איז אויף באקאנט די
מעשה אבער מיט די יארן האב
איך דאך פארגעסן, און איך בעט
אז דער רבי זאל מיר מוחל זיין
מיין גרויסע זינד וואס איך בין
באגאנגען קעגן אייך.

דער רבי האט אים מוחל
געווען, און פון יענעם טאג איז
דער ריכטער געווארן א גרויסער
אוהב ישראל, און געטאן פיל
טובות פאר אידן.

כאטש זיי וועלן זיך דארפן
וואלגערן אין אזעלכע הייליגע
טעג ווי ראש השנה און יום
הקדוש, און כאטש זיי וועלן נישט
זיין נעבן רבי'ן און אויף נישט אין
זייערע שטובער, אבער אלעס
לוינט זיך, זיי זאלן קענען מ'הנה
זיין דעם הייליגן רב צו אים קענען
ברענגען אן "אתרוג א הדר".

די יונגעלייט זענען געפארן
זייער א ווייטן וועג, און נאך אסאך
פלאג און מיה האבן זיי אין איינע
פון די גרויסע שטעט, געטראפן אן
אתרוג א "הדר שבהדר", וואס זיי
האבן באצאלט פאר דעם זייער
אסאך געלט.

מיט גרויס פרייד, זענען די
יונגעלייט צוריק געפארן די ווייטע
וועג, כדי צו קענען אנקומען
באצייטנס, ערב יו"ט סבות קיין
צאנז און קענען איבערגעבן דעם

דער הייליגער יו"ט סבות
דערנענטערט זיך און דער
הייליגער דברי חיים פון צאנז
זי"ע, האט נאך קיין אתרוג נישט.
דאס יאר, איז אין די גאנצע געגנט
נישט געווען צו באקומען קיין
אתרוג, דער ערשטער טאג סבות
פאלט טאקע אויס אין שבת, און
שבת בענטשט מען מילא נישט
אויף קיין אתרוג, אבער אויף די
אנדערע טעג, וואס די מצוה איז
נאר מדרבנן, איז מען דאך אויף
מחויב צו טוהן אלעס וואס מען
קען נאר, כדי צו זוכה זיין צו א
מהודר'דיגן אתרוג, אבער
דערווייל זעט נאך נישט אויס אז
דאס יאר וועט זיין אן אתרוג ביים
הייליגן צאנז'ער רב זי"ע.

צוויי חשוב'ע יונגעלייט,
חסידים פון הייליגן צאנז'ער רב
זי"ע, נעמען זיך אונטער אוועק
צופארן אין גאר ווייטע פלעצער,

אָתְרוּג דעם "הָדָר שְׁבֹהֶדֶר" פֿאַר'ן
הייליגן רב אין צאנז.

דאנערשטיג, ווען די זון איז
שוין אונטערגאנגען, זענען די
צוויי יונגעלייט אנגעקומען אין
דעם נאנטן דארף נעבן צאנז. ווייל
זיי זענען געווען זייער
אויסגעמוטשעט, האבן זיי ביי זיך
באשלאסן, צו בלייבן נעכטיגן אין
דעם דערפֿל, ביים עשר וואס
וואוינט אינעם דארף. דער גביר
וועלכער איז געווען א גרויסער
מכניס ארח און האט געהאט א
שיינע גרויסע שטוב, האט זיי
בכבוד גדול אריינגענומען, און
זייער פֿלאן איז געווען, אז מארגן
פֿרייטאג, ערב סבות, וועלן זיי
אריינפֿארן קיין צאנז צו איבער
געבן דעם אָתְרוּג פֿאַר'ן רב.

ווען זיי האבן זיך אַרום
געדרייט ביים גביר אין שטוב,
זענען זיי א קליינע וואסער וואס
אין דעם ליגט אפֿאר פיש, וואס
דער גביר האט געקויפֿט אויף יו"ט
און צווישן זיי זענען זיי אויף א
גרויסער שיינער פיש וואס האט
זיי ממש באנומען די אויגן. גלייך
ווען די יונגעלייט האבן געזעהן
דעם גרויסן פיש האבן זיי
באקומען גרויס חשק צו פֿרענגען

דעם פיש פֿאַר'ן הייליגן צאנז'ער
רב אויף יו"ט, "ווי גוט און שוין
וועט זיין" - זאגט איינער צום
צווייטן - "אז מען וועט צום
חשוב'ן שיינעם אָתְרוּג אויף
פֿרענגען די גרויסע ערליכע פיש
פֿאַר'ן רב".

גלייך האבן זיי אנגעהויבן צו
האנדלען מיטן בעל הבית און
פאר אים געבעטן, אז ער זאל זיי
פֿאַרקויפֿן דעם פיש פֿאַר'ן הייליגן
צאנז'ער רב. "חס ושלום" רופֿט זיך
גלייך אן דער גביר, "דעם פיש
האב איך פאר מיר געקויפֿט
לכבוד יו"ט סבות וואס פאלט
אויס די יאר אין שבת, עס איז נאך
אזא פיש נישט געזעהן געווארן
ביי אלע סוחרים און איך גלייב
נישט, אז מען זאל אזא פיש
טרעפֿן, זאל איך דאס אייך אַוועק
געבן? וויפֿיל איר וועט מיר
באצאלן קען איך אייך דעם פיש
נישט אַוועק געבן".

"אפֿשר דאך", רופֿט זיך אן
איינער פון די צוויי יונגעלייט מיט
גרויס תחנונים צום גביר, "וועט
איר מיט אונז טאן דעם חסד, מיר
זאלן קענען מִהֵנָּה זיין אונזער
הייליגן רבי'ן דער הייליגער
צאנז'ער רב? צוזאמען מיט דעם

גרויסן חשוב'ן אַתרוג, וואס מיר האבן זייער שווער פארשאפט פאר'ן רב, וועלן מיר אויף קענען מיטברענגען דעם גרויסן טייערן פיש אויף יו"ט און דער הייליגער רב, וועט זיכער שטארק הנאה האבן צו האבן אזא חשוב'ן פיש אויף סבות וואס געפאלט די יאר אין שבת."

רופט זיך אן דער גביר: "אן אַתרוג האט איר איינגעהאנדלט און דעם פיש ווילט איר אויף? עס קען נאר קומען אין באטראכט ווען מען זאל מאכן א טויש, גיבט מיר דעם טייערן אַתרוג, וועל איך אייך קענען געבן דעם פיש וואס איר זענט אזוי באגייסטערט געווארן פאר דעם, צו קענען געבן פאר אייער הייליגן רבי'ן."

די צוויי יונגעלייט האבן אנגעהויבן צו לאָכן און געזאגט אונז זאלן טוישן דעם אַתרוג פאר'ן פיש! נאך אזא גרויסע הארעוואניע, ביז זיי האבן שוין זוכה געווען צו באקומען דעם חשוב'ן אַתרוג, וועלן זיי דאס יעצט אוועק געבן און ברענגען פאר'ן רבי'ן א פיש! באלד האבן זיי געענטפערט פאר'ן גביר: "מיר פארשטייען אז איר ווילט פון אונז

לאכן צו טוישן אן אַתרוג פאר א פיש, עס קומט דאך נישט אין באטראכט". רופט זיך אן דער גביר: "איך האב קיין געשעפט נישט געמאכט".

די צוויי יונגעלייט האבן זיך ארום געדרייט צוגייענדיג יעדע פאר מינוט צום פיש און א בליק געטאן אויף דעם, עפעס האט זיי דאס זייער געצויגן, נישט קענענדיג זיך באהערשן. זיי וואלטן אלעס געטאן, אז די פיש זאל קענען אנקומען צו זייער הייליגן רבי'ן אויף יו"ט סבות, זיי שפירן אז די פיש וועט פשוט מחיה זיין זייער רבי'ן, זיי ווילן נישט ארויסלאזן פון האנט אזא טייערע מתנה. "אפשר דאך, אז עס ציהט אונז אזוי די פיש, אפשר מאכט מען טאקע דעם טויש?" רופט זיך אן איינער פון די יונגעלייט צו זיין חבר. "וואס?" רופט זיך אן דער צווייטער, "דו ביסט אינגאנצן פון זינען אראפ? נאך אזא לאנגע הארעוואניע וואס מיר האבן שוין באקומען אן אַתרוג פאר'ן רבי'ן, זאלן מיר דאס יעצט טוישן פאר א פיש?" זאגט איינער פאר'ן צווייטן: "לאמיר נאכאמאל פראבירן זיך צו איינבעטן ביים בעל הבית". אבער

דער גביר האט זיך געהאלטן ביי
זיינס: "אדער דער פיש, אדער
דער אַתרוג".

די צוויי האבן זיך אַרום
געדרייט אהין און צוריק, און
געכאפט נאכאמאל א בליק אויפן
פיש און געטראכט אז זיי וועלן
נישט קענען ברענגען אזא פיש
פאר'ן הייליגן רב און זיי האבן
געטראכט וואספארא הנאה דער
רב וועט האבן פון דעם פיש! זיי
האבן זיך מער נישט געקענט
באהערשן און זיי האבן
באשלאסן, "אז זיי גיבן אוועק
פאר'ן גביר דעם אַתרוג און ער
גיבט זיי דעם פיש".

"דאס געשעפט דארף
אפגעשריבן ווערן אז איר ציהט
נישט צוריק פון דעם געשעפט".
האט זיך דער גביר וואס איז
געווען א גוטער סוחר אנגערופן
צו זיי, און אויפן פלאץ האט ער
געשריבן א שטר הסכם.

באלד נאכן חתמ'נען, האבן
זיי געטראכט ביי זיך: וואספארא
נארישקייט האבן מיר געטאן?
אזא משונה'דיגע טויש, עס איז
דאך נישט שכל'דיג צו טאן אזא
מין זאך, עס איז ממש א מקח
טעות, זיי אליין האבן נישט

פארשטאנען פארוואס זיי האבן
דאס געטאן און זיי זענען באלד
געקומען צום גביר בעטנדיג ער
זאל מבטל זיין דעם מקח טעות,
אבער דער גביר האט זיך
אנגערופן: "געשריבן איז געשריבן,
און איך וויל קיין טענות נישט
הערן, מארגן אינדערפרי, פאק
איך אייך איין דעם פיש און איר
וועט דאס טראגן פאר אייער
רב'ן". א גאנצע נאכט האבן די
יונגעלייט נישט געקענט צומאכן
אן אויג, פון עגמת נפש צער און
בושה פאר זיך אליין.

אויף מארגן האבן זיי בלית
בררה גענומען דעם פיש,
איבערלאזנדיג דעם טייערן אַתרוג
ביים גביר און מיט גרויס צער און
צובראכנקייט, זענען זיי
אריינגעפארן קיין צאנז צום
הייליגן רב. אויפן וועג האבן זיי
אדורכגעטראכט ווי אזוי זיי וועלן
דעם פיש איבערגעבן פאר'ן רב'ן,
זיי קענען אים דאס דאך נישט
איבער געבן און אים דערציילן אז
זיי האבן דאס געטוישט מיטן
טייערן אַתרוג, אין דער צייט וואס
מען ווארט שוין אין צאנז אויף
זייער צוריק קומען מיט אן אַתרוג,
האבן זיי באשלאסן, אז זיי וועלן
דעם גרויסן פיש אריין ווארפן

ביים רבי'ן אין קיף און זיך
באהאלטן פון רבי'ן מיט די
חסידים, כדי מען זאל זיי נישט
קוקן אין די אויגן אויף די נארישע
שריט וואס זיי האבן געטאן.

אין צאנז'ער הויף איז א
גרויסער טומל, אין קיף פון הייליגן
צדיק איז אריינגעפאלן א גרויסער
אינטרעסאנטער פיש, וואס איז
נאך אין צאנז נישט געזעהן
געווארן און מען ווייסט נישט פון
וואו דאס איז אנגעקומען.
דערווייל האט מען זיך גענומען
צוגרייטן דעם גרויסן פיש ביים רב
אין שטוב, מען האט געדארפט זוכן
א ספעציעלן טאפ דאס צו קענען
קאכן גאנצעהייט, כדי אים
אריינצוברענגען ביים טיש פון
הייליגן רב און מזהה זיין דעם רבי'ן
אין אזא הייליגע שבת און יו"ט.

די גבאים האבן אבער
גענומען חוקר זיין פון וואו דאס
פיש קומט, נאך א אסאך זוכענישן
זענען זיי געוואויר געווארן די
גאנצע מעשה, אז וועגן דעם פיש
איז דער צאנז'ער רב געבליבן אן
אן אתרוג אויף סבות. חסידים
האבן געלאכט פון די דורכפאל
פון די יונגעלייט, נישט
פארשטייענדיג וואס זיי האבן דא

געטאן, און געווארט אויף די
פארציע וואס די יונגעלייט וועלן
זיכער באקומען פונעם רב, וואס
זיצט און ווארט אזוי לאנג מיט
גרויס האפענונג אויף אן אתרוג.
די מעשה האט מען ביים סוף
דערציילט פאר'ן צאנז'ער רב און
ער האט דאס זייער רואיג
אויסגעהערט.

שבת ביינאכט די ערשטע
נאכט סבות. די גרויסע סבה פון
צאנז'ער רב איז באלויבטן, די
שמוחה איז זייער גרויס. דער
צאנז'ער רב הייבט אן צו מאכן
קדוש וואס מען הערט ווייט
אוועק, חסידים שטייען שוין
אומגעדולדיג צו זעהן ווי מען
ברענגט אריין דעם גרויסן פיש,
וואס דאס איז באמת געווען אן
אינטרעסאנטער פיש,
איבערהויפט האט מען געוואלט
זעהן ווי דער רבי נעמט דאס אויף,
אין די צייט וואס דער פיש איז א
טויש פאר אן אתרוג אן "הדר
שבהדר", אזא חשוב'ע מצוה וואס
דער רבי האט אזוי שטארק
געווארט צו קענען מקים זיין און
מען האט דאס פון האנט
ארויסגעלאזט. די גבאים ברענגען
אריין דעם גרויסן פיש אין א
ספעציעלן טאפ וואס מען האט

געבארגט ספעציעל וועגן דעם
פיש, און מען לייגט אים ארויף
אויפן טיש.

"אזוי ווען זענען די צוויי
יונגעלייט וואס האבן אויף דעם
פיש געברענגט?" פֿרעגט דער
הייליגער צאנז'ער רב, באלד איז
מען געלאפן זיך די יונגעלייט
וועלכע האבן זיך באהאלטן פון
גרויס בושע. זיי זענען געקומען
פארשעמטערהייט, און אלע האבן
געווארט אויף זייער פֿסק וואס זיי
גייען באקומען פונעם רב. דער
צאנז'ער רב גיבט אבער א קוק
אויפן שיינעם פיש און רופט זיך אן:
"פארשטענדליכע יונגעלייט,
תלמידי חכמים, האבן פארשטאנען
אז די יאר איז דאך אן אַתרוג נאר
מדרבנן און ענג שבת איז דאך מן
התורה (ווייל ווען עס געפאלט
סבות די ערשטע טאג אין שבת,
איז די מצוה פון אַתרוג נישט מן
התורה, ווייל חל המועד איז נישט
מן התורה נאר מדרבנן), האבן זיי
געמאכט א ריכטיגן גוטן טיש".

א שטורעם איז געווארן אין
די גרויסע ספה. איבערזאגנדיג די
הייליגע ווערטער פון צאנז'ער רב,
זענען די יונגעלייט זייער טייער
געווארן ביי אלעמען אין די אויגן.
דער פיש האט געהאט זיין תקון

ווען דער צאנז'ער רב האט
געגעסן פון דעם, און שפעטער
צוטיילט פאר די חסידים די שריים
און דער צאנז'ער רב איז זייער
פרייליך געווען.

מוצאי שבת קדש וואס איז
געווען דער צווייטער טאג יו"ט (אין
חול איז דא צוויי טעג יו"ט), א
קורצע צייט נאכן קדוש מאכן פון
צאנז'ער רב, קומט אריין דער גביר
פון נאנטן דערפֿל, וואס ביי אים
האט מען געמאכט דעם גרויסן
טיש מיטן אַתרוג "און ברענגט
אריין צום הייליגן צאנז'ער רב דעם
טייערן חשוב'ן אַתרוג דער הדר
שבהדר", אַנרופנדיג זיך: "איך האב
געוואלט זוכה זיין צו געבן פאר'ן
רבין דעם אַתרוג וואס איז מיינער".

יעצט האבן די חסידים
פארשטאנען אז עפעס פון הימל
איז דא פארגעגאנגען, אז די פיש
האט געדארפט האבן זיין תקון און
אנדערש וואלט דאס נישט
אנגעקומען צום צאנז'ער רב.

אזוי דער הייליגער צאנז'ער
רב האט געהאט, סיי דעם גרויסן
פיש לכבוד שבת יו"ט און סיי די
טייערע חשוב'ע אַתרוג וואס די
יונגעלייט האבן אזוי שווער
געזוכט פאר'ן רב.

